

че нищо не може да узнае, по простата причина, че Рачко самъ нищо не е разбралъ, и още, че наистина, нищо нѣма въ Бѣла-Черква.

— Какво ще правишъ, Иване? попита Огняновъ, като видѣ Боримечката че бъркаше въ торбата на плѣнника.

— Тия ножици не ще ли трѣбать, или азъ съмъ волъ? каза Иванъ, като извади една по-голъма ножица и една по-малка, и единъ стъпхъ желѣзенъ аршинъ.

— Що ще чинишъ съ тѣхъ? Ще му рѣжешъ ушитѣ ли?

— За топчето, майка му стара... нали трѣба джепане? И Боримечката изви голѣмата ножица и ѝ раздвои на двѣ части. Послѣ всѣка часть напих на колѣното си и желѣзото чатих звѣнливо и въ всѣка рѣка останя по половина отъ всѣка половина. Аршина той начупи просто съ рѣцѣ, като че чупи клечки. Па, като се извърна къмъ плѣнника, каза му: — Па помни, ако пазѣзешъ нечистъ челѣкъ, и твоята глава щя извиж и щя ѝ откъснѣ, па да натѣпчимъ съ неж топа! и той изглеждаше страшно малката главичка на бѣлочерковчанина, която би влѣзла въ устата на топа...

— Иване, ти си иди на Зли-Долъ, а тоя ще остане тука. Той не е шпионинъ, само е голѣмъ будала...

Като чу, че страшния Боримечка го отпращатъ, Рачко си въздъхна и се поослободи.

— Азъ, графе, да прощавашъ, мож и да покърпих тия панти... Азъ, като бѣде за работа... отъ работа срамъ нѣма, и човѣкъ когато е съ честъта си...

— Бой тия панти? попита го строго Огняновъ.

Рачко сниши гласа си повѣрително:

— Тия, хайдутитѣ, да пази Господъ, щѣхъ да ми испихтъ кръвчицата... и той показа съ око бранителитѣ на укрѣпленнето.

— Турете тогава да работи на окопа! извика Огняновъ къмъ тѣхъ и отмина.